

AZ ALAGÚTON ÁT

A nyaralás első reggelén kimentek a part-
ra. Az angol kisfiú megállt a kerti ös-
vény kanyarulatában, és végignézett a nagy
sziklás öblön, majd a zsúfolt parton, amit a
tavalyi évekről már oly jól ismert. Az anyja
továbbment. Egyik kezében világos, csíkos
táskáját tartotta, másik karját pedig, amely
szinte vakítóan fehérlett a napon, szabadon
lóbálta maga mellett. Jerry némi rosszállással
pillantott erre a fehér, mezítelen karra, utá-
na az öblre, és megint az anyjára. Mikor az
anyja megérezte, hogy nincs mellette a fia,
megfordult. „Ó, hát itt vagy, Jerry” – mon-
ta kissé türelmetlenül, majd elmosolyodott.
– „Édesem, miért nem jössz velem, mint in-
kább...” – Aggodalmaskodott, helytelenít-
ette fia kedvteléseit, amelyek után Jerry ti-
tokban oly nagyon vágyódott, neki azonban
sem ideje, sem ereje nem volt átérezni ezeket.
Jerry jól ismerte anyja féltő mosolyát; büntu-
data arra ösztönözte, hogy utána szaladjon.
Még futtában is visszanezett a válla fölött a
vad öblre; aztán egész reggel, mialatt a bé-
kés strandon játszott, ez járt a fejében.

Másnap reggel, amikor elérkezett a szoká-
sos úszás és napfürdőzés ideje, az anyja azt
kérdezte tőle: „unod a szokott partot, Jerry?
Akarsz máshová menni?”

„Dehogynem!” – vágta rá, és az anyjára mo-
solygott, azzal a félreismerhetetlen, ösztö-

nös büntudattal, tulajdonképpen udvarias-
ságból. Miközben sétáltak le az úton, azért
mégis kibökte: „szeretném megnézni azokat
a sziklákat ott lent.”

Az anyja eltűnődött az ötleten. Zord hely-
nek látszott, nem volt ott senki, mégis azt vá-
laszolta, hogy „Természetesen, Jerry. Ha már
kijátszottad magad, gyere át a nagy partra.
Vagy, ha gondolod, visszamehetsz egyene-
sen a villába is.” Elment, azzal a csupasz, teg-
nap óta kipirosodott, lengő karjával. Jerry el-
viselhetetlennek érezte, hogy magára hagyja
az anyját, kis híján utána is szaladt, de aztán
mégsem.

Az anyja tépelődni kezdett: Jerry csakugyan
eléggé nagy már, hogy tudjon vigyázni magá-
ra egyedül is. Talán túl közel tartja magához?
Nem lenne szabad azt éreznie, hogy össze
vannak kötve. Vigyáznia kell.

Jerry tizenegy éves volt, egyke, ő pedig öz-
vegy. Eltökélte, hogy a fia sem odaadásban,
sem bármi másban nem szenvedhet hiányt.
Kiment hát a partra, hogy megnyugtassa ma-
gát.

Amikor Jerry látta, hogy az anyja odaér, le-
mászott a meredélybe. Egy magaslaton állt,
vörösésbarna sziklák között, ahonnan a fehér
tarajos, kékeszöld hullámokra látott. Ahogy a
kis sziklaormok és éles kőtörmelékek között
leereszkedett, kitárulkozott előtte a fodrozó-
dó, nyaldosódó, lilán és sötétkéken foltozott
vízfelszín. Átverekedte magát az utolsó mé-
tereken, és meglátta a fehér homokot, azon
túl a csapdosódó, habzó hullámokat, a sekély
víz lassú mozgását, ahogy csillámlik, mögöt-
te pedig a nagy, szilaj kékséget.

Egyenesen a vízbe gázolt és úszni kezdett.
Jó úszó volt. Gyorsan túljutott a világos ho-
mokon, túl a vízfelszín alatt sötét szörnyként
heverő sziklákon, és már kint is volt, kint
az igazi, nyílt, meleg vizű tengeren, csak a
mélyről jövő váratlan hideg áramlatok der-
mesztették meg a tagjait.

Amikor már elég messze volt ahhoz, hogy
ne csak a kis öblre, hanem a nagy partra és
köztük a sziklaormokra is rálásson, megfor-
dult és lebegni kezdett a felszínen: az anyját
kereste. Ott is volt: apró sárga pötty az egyik
napernyő alatt; úgy nézett ki, akár egy sze-

let narancshéj. Megkönnyebbülve, hogy látja az anyját, visszaúszott a partra, de hirtelen mégis magányos lett.

A völgybejáratot jelző kis földfok peremén, a kőtörmelékektől valamivel odébb sziklák álltak elszórtan. Közöttük néhány fiú vetkőzött, majd rohant le meztelenül. Az angol kisfiú közelebb úszott hozzájuk, de egy kőhajításnyi távolságot megtartott. Helybéliek voltak; mindegyikük teste fénylő sötétbarnára sült, s olyan nyelven beszéltek, amelyet Jerry nem értett. Annyira vágyott rá, hogy velük lehessen, hozzájuk tartozhasson, hogy egész teste beleremegett. Egy kicsit még közelebb úszott. Erre megfordultak, és gyanakodva, sötét szemmel meredtek rá. Aztán az egyikük elmosolyodott és intett neki. Ez elég is volt. Egy perc alatt beúszott, s már ott is volt mellettük a sziklákon, félénken, izgatottan, kérlelően mosolyogva. Vidáman üdvözölték, kiáltottak felé. Amikor azonban látták, hogy a fiú továbbra is értetlenül mosolyog, rájöttek, hogy külföldi, aki elcsatangolt a szokott partjától, úgyhogy ettől fogva ügyet sem vetettek rá. De Jerry már boldog volt, mert közékük tartozott.

A fiúk egy magaslatról kezdtek a vízbe ugrálni, alattuk a hegyes, éles kövek között egy kis tiszta vízfelület volt. Az egyik fejest ugrott, majd feljött, körbeúszott, a többiek felhúzták, és várni kezdte, hogy újra sorra kerüljön. Nagyfiúk voltak, Jerry szemében már kész felnőttek. Ő is ugrott. A többiek nézték. Miután körbeúszott, utat engedtek neki. Úgy érezte, elfogadták. Megint ugrott, vigyázva, de büszkén.

Ezután a legidősebb elrugaszkodott, belesobbant a vízbe, de nem jött föl. A többiek topogni kezdtek, a vizet figyelték. Jerry, látva, hogy a fénylő barna fej nem bukik fel, kiáltott egyet. A többiek közönyösen ránéztek, majd visszafordultak a vízhez. Jó sokára jött csak fel, egy nagy sötét szikla túloldalán. Győzelemkiáltás szakadt ki a tüdejéből, és zihálni, fröcskölni kezdett. A többiek is azonnal utána ugrottak. Egyik pillanatban a reggel még tele zsvajjal, a következő pillanatban a víz, a levegő: teljesen néma. De a nehéz kékségen át sötét árnyak látszottak eliramlni.

Dan Chiasson

VISIT

(lat. „látott”, „nézett”)

A haldoklás nem átöltözés volt, nem is egy esély

pizsama-viselésre. Tudtam, hogy végtagjai merevek

hét éve, akár Dante egyik öngyilkosának, akit élve

zártak egy fába. Tudta, minden fájdalom megerősíti

végül, nézte, ez hogyan történik vele és engem is

nézett, ahogy őt néztem. Az ablakából látott, mikor

kihoztam egy horgászbotot a fészerből és beraktam a kocsimba.

„Láttam, hogy elloptad a pizstrángozó botomat”, mondta,

azt jelentette, „Még nem haltam meg”. Úgyhogy visszatettem. Olyan volt

halálát látni, mintha egy kölyök tizórais zacskót fújta volna tele

levegővel, hogy aztán kiengedje. Húsa, mi egykor hús volt,

majd szilfa, hamuvá vált. Egy hétig maradtam, aztán,

amikor már nem haldoklott tovább, elindultam.

A TÁRGYAK UTÓÉLETE

Az orgona az üveg mögött, a régi kapa, amit behoztak.

*Azt álmodtam, hogy az orgona
fullasztó ölelésébe burkolva alszom.*

*Felébredtem és az ágyamban találtam
a régi kapát, agyag száradt végtagjaimra.*

Az öreg védőruhák porladó csillámja.

Azt álmodtam hogy beborít a szétmálló
hadtörténeti könyvek krétája.

Felébredtem és rájöttem, hogy én
írtam Vermont kiürítési tervét.

A pince, ahol a húskonzerveket tartották.

*Álmomban a Kennedyék meghívtak
piknikezni, éppen olyanok, mint mi.*

*Nagyapám írta azt a kódot,
ami fenntartotta a hidegháborút.*

A régi kapa, amit behoztak. A horgászbót, amit
megpróbáltam ellopni.

*Azt hittem, hogy fáradtak a szemei,
mert a karjait és lábait lekötötték.*

*A halálát soha sem kívántam,
azt kívántam, vakuljon meg.*

KRUSOVSZKY Dénes fordításai

Jerry is ugrott, átszáguldott a víz alatt úszók raján, majd egy homályos fekete sziklafal megállította. Kitapogatta, de azonnal fel is bukott a felszínre; a fal csak lent akadályozta, fölötté át lehetett látni rajta. Senki nem volt már ott; a vízben úszók homályos körvonalai eltűntek alóla. Aztán a fekete sziklafal túlsó oldalán sorban felbukott előbb az egyik, majd egy másik fiú, és Jerry rájött, hogy a sziklafalon kell lennie egy résnek vagy lyuknak, amin átúsztak. Újra lebukott, de a tömör sziklafelületen kívül semmit sem látott a csípős, sós vízben. Amikor feljött, a fiúk már mind a sziklán voltak, és készültek újra megkísérelni a mutatványt. A kudarcától rémülten, angolul kezdett kiabálni – „Ide nézzetek!” – és paskolta, rugdalta a vizet, mint egy szeleburdi kiskutya.

Felvont szemöldökkel, hűvösen néztek le rá. Jerry ismerte ezt a rosszalló tekintetet. A kudarc pillanataiban, amikor bohóckodni kezdett, hogy kicsikarja a figyelmét, az anyja is épp így nézett rá. Égető szégyenén keresztül is érezte az arcára erőltetett vigyort, akár egy sebet, amelyet soha nem fog tudni eltüntetni. Felnézett a sziklán álló nagy barna fiúkra, és azt kiabálta: „Bonjour! Merci! Au revoir! Monsieur, monsieur!”, közben ujjjaival a fülébe csimpaszkodott és grimaszolt.

A víz a szájába ment, fuldokolni kezdett, lesüllyedt, újra felbukott. A szikla, melyet az előbb még a fiúk súlya nyomott, egyszerre kibukott a vízből. Az ég tele volt elrugaszkodott testekkel; mind utána ugrottak a vízbe, a szikla elnéptelenedett a tűző napsütésben. Jerry számolni kezdett: egy, kettő, három...

Ötvennél nagyon megrémült. Biztosan mind megfulladtak alatta, a vízzel teli sziklaüregben. Amikor százig eljutott, bámult minden irányba, bámulta az üres hegyoldalt, és segítségért akart kiáltani. Egyre gyorsabban és gyorsabban számolt, hátha attól majd sietnek, vagy hamarabb felbuknak a felszínre, vagy azonnal megfulladnak – bármi jobb, mint itt számolni és csak számolni a nagy reggeli kékségben. És akkor, úgy százhatvannál, a szikla innenső oldalán egyszerre megjelentek a vízben, úgy fújtattak, akár az óriásbálnák. Együtt visszaúsztak a partra, de a fiúk még csak rá se néztek.

Jerry visszamászott a sziklára, és leült. Érezte combjai alatt a forró érdességet. A fiúk összeszedték a ruháikat, és átszaladtak egy másik sziklaszirthez. Őt meg otthagyták, egyedül. Senki sem látta, ahogy öklébe temeti arcát és hangosan, keservesen zokog.

Úgy érezte, rengeteg idő telt el. Kiúszott oda, ahol az anyját látta. Igen, még mindig ott volt: sárga pötty a narancssárga napernyó alatt. Visszaúszott a nagy sziklához, felmászott, és beugrott a kék tavacskába, az undok, haragos sziklák között. A víz alatt újra kitapintotta a sziklafalat, de a sós víz annyira csípte a szemét, hogy nem látott.

Feljött a felszínre, kiúszott a partra, és viszszaúszott a villába, hogy megvárja az anyját. Hamarosan meg is jelent az úton, csíkos táskáját lóbálva, kipirult, meztelen karja himbálózott mellette. „Úszószemüveget akarok!” – követelte Jerry.

Az anyja türelmesen, érdeklődve nézett rá, és mintegy melleleg megjegyezte: „Természetesen, édesem.”

De most, most, most. Neki most rögtön kell, nem máskor. Addig nyaggatta az anyját, amíg el nem mentek a boltba. Amint meglétt az úszószemüveg, Jerry kikapta az anyja kezéből, mintha az meg akarná tartani, és már ott sem volt, rohant le a meredek úton a szurdokhoz.

Jerry kiúszott a sziklához, amelyik eltorlaszolta az útját, feltette a szemüveget, és lemerült. A vákuumzáras gumi azonban leszakadt a merüléstől, és az úszószemüveg meglazult. Tudta, hogy most le kell úsznia a felszíntől a szikla aljáig. Kezével rögzítette a szemüveget, nagy levegőt vett, és lebegni kezdett a vízen, arccal lefelé. Most látott. Olyan volt, mintha különleges szemei lennének – halszemek, amikkel mindent tisztán, remekül lát a hullámzó, fényes vízben.

Két méterrel alatta tiszta, ragyogó, fehérhomokos talaj volt, amit a dagály erősen megfodrozott. Két szürkés alak sodródott arra, mint hosszúkás, tompa fa- vagy fémdarabok. Halak voltak. Látta őket egymással szemben, mozdulatlanul egyhelyben lebegni, aztán előrerugaszkodtak, de kitértek egymás útjából, és előlről kezdtek. Vízitánchoz hasonló-

tott. Pár centiméterrel felettük úgy csillogott a víz, mintha aranypénzt dobtak volna bele. És megint halak – számtalan parányi hal rajzott át a vízen, olyan kicsik, mint Jerry körme... A következő pillanatban érezte a halraj millió apró érintését a tagjain. Mintha ezüstpehelyben úszna. A nagy szikla, amin a fiúk átúsztak, meredeken emelkedett ki a fehér homokból, feketén, zöldes növénycsomókkal. Nem látott rajta rést. Leúszott az aljához.

Újra és újra feljött, hogy nagy levegőt vegyen, majd visszabukott. Újra és újra kitapogatta a sziklafelszínt; olyan hevesen kereste a bejáratot, hogy szinte átölelte. Egyszer csak, ahogy a falba kapaszkodott, és a térde felkúszott, rúgott egyet, de nem érzett akadályt. Megtalálta a rést.

Felért a felszínre, szétgörgette a köveket, amelyek betemették a sziklát, s amikor talált egy kellően nagyot, kezébe fogta, és lemerült vele a sziklafal mellett. Aztán egyenesen a fehérhomokos talajra ejtette. Szoroson belekapaszkodott a kőhorgonyba, átvette magát rajta, és benézett a sötét helyre, ahová a lábával rúgott. Látta a rést. Egy egyenetlen, sötét nyiladék volt, nem nagyon lehetett belátni rajta. Elengedte a nehezéket, belekapaszkodott a lyuk peremébe, és megpróbálta belökni magát.

Bedugta a fejét, a válla azonban beragadt. Előremozdította őket, ekkor egészen a derekáig bent volt. Szemből semmit sem látott. Valami puha nyálka a szájához ért. Egy sötét hínárt látott a szürkés szikla felé úszni. Jerry pánikba esett. Polipnak hitte a kúszónövényt. Hátralökte magát, és felvillant előtte egy kép, ahogy az alagút bejáratánál megfutamodik egy polipkarnak hitt ártalmatlanul lebegő hínártól. Ennyi elég is volt. Visszaért a napfényre, kiúszott a partra, és ledőlt a sziklára. Aztán lenézett a vájat kék vizébe. Muszáj volt átjutnia a barlangon, járaton vagy résen, át a túloldalra.

Először arra gondolt, hogy meg kell tanulnia szabályozni a légzését. Leereszkedett a vízbe egy másik nagy kővel a kezében, és így minden megerőltetés nélkül feküldhetett a tengerfenéken. Egyenletesen számolt: egy, kettő, három. Hallotta a mellkasában, ahogy

áramlik a vére. Ötvenegy, ötvenkettő... Fájni kezdett a mellkasa. Elengedte a követ, és felment a levegőre. Ment le a nap. Visszasietett a villába, ahol az anyja már vacsorázott. Csak annyit kérdezett: „Jól érezted magad?” Jerry pedig mondta: „Igen”.

A fiú egész éjszaka a vízzel teli sziklabarlangról álmodott, és amint vége lett a reggelnek, rohant is az öbölbe.

Este erősen vérzett az orra. Órákig volt a víz alatt, hogy megtanulja visszatartani a lélegzetét. Gyengének érezte magát és szédült. Az anyja megjegyezte, hogy „én a helyedben nem esnék túlzásokba.”

Az azt követő napon Jerry úgy edzette a tüdejét, mintha minden, az egész élete, minden, amivé válhat, csakis ezen múlna. Este megint vérzett az orra, az anyja ezért erősködni kezdett, hogy Jerry okvetlenül vele menjen másnap. Kész gyöttrődés volt egy egész napot elvesztegetni gyakorlás helyett, mégis vele maradt a másik parton. Ez a kisgyerekek meg az anyja strandja volt, ahol nyugodtan napozhattak – ők, de semmiképp sem Jerry.

Másnap nem kért engedélyt, hogy a saját partjára mehessen. Elment, még mielőtt az anyja átgondolhatta volna a dolgot. A nap hátralévő részében rájött, hogy tizzel tovább tud számolni. Legutóbb, mialatt elszámolt százhatvanig, a nagyfiúk átértek az alagúton. Igaz, ijedtében gyorsan számolt. Talán most már át tudna menni ezen a hosszú járaton, de egyelőre még nem próbálja meg. Valami különös, a legkevésbé sem gyermeki állhatatosság megzabolázta a türelmetlenségét, és várakozásra bírta. Amíg a fehér homokos vízfenéken hasalt, amelyet a felszínről hozott kövekkel rakott körbe, a bejárat minden belátható kis sarkát és kiszögellését kiismerte. Mintha máris érezte volna a vállán a kövek életét.

A villában, ha az anyja nem volt a közelben, leült a vekkerórával szemben, és leellenőrizte az idejét. Eleinte kétkedett, de mikor rájött, hogy erőlködés nélkül két teljes percig tudja visszatartani a lélegzetét, büszkeség töltötte el. Kimondani azt, hogy „két perc”, amire a vekkeróra is feljogosította, közel hozta a várva várt kalandot.

Egy reggel az anyja mellékesen megjegyezte, hogy négy nap múlva haza kell menniük. Egy nappal a hazautazásuk előtt megcsinálja, akkor is, ha belehal, mondta magának kihívóan. De két nappal a hazautazásuk előtt – egy diadalittas napon, amikor újabb tizenötlettel javult az átlaga – megeredt az orrvérzése, és annyira elszédült meg legyengült, hogy úgy feküdt le a sziklára, akár egy darab hínár. Nézte a sűrű vért, ahogy a sziklára folyik, és lassan a tengerbe szivárog. Nagyon megijedt. Lehet, hogy az alagútban is elszédül? Lehet, hogy beszorul és meghal? Lehet, hogy – kóvályogni kezdett a forró napon, kis híján feladta. Arra gondolt, hogy vissza kéne mennie a házba lefeküdni, és majd talán jövő nyáron, amikor már egy évvel idősebb lesz, talán majd akkor megy át az alagúton.

De még azután is, hogy meghozta a döntést – vagy legalábbis azt hitte –, a sziklán ült, és a vizet bámulta. Tudta, hogy most van itt a pillanat. Az orrvérzése épp csak elállt, a feje még mindig fájdalmasan lüktetett, mégis ez volt a pillanat, amikor meg kellett próbálnia. Most vagy soha. Remegett a félelemtől, hogy talán mégse sikerül, de elszörnyedt, ha a sziklák, a tenger alatti hosszú, hosszú alagútra gondolt. A szikla még a tiszta napsütésben is hatalmasnak tűnt; irgalmatlan tonnák erejével préselte az alagutat, ahol majd úsznia kell. Ha meghal, addig feküdné ott, amíg egy napon – talán több, mint egy év múlva – azok a nagyfiúk újra be nem úsznak az elzárt járatba.

Fölvette az úszószemüvegét, szorosra állította, ellenőrizte az illeszkedést. A keze remegett. Aztán kiválasztotta a legnagyobb követ, amelyiket csak fel tudta emelni, és a szikla széléhez csúszott, ahol már csak félig érte a forró nap, félig pedig a hideg víz. Még egyszer felnézett az üres égre, nagy levegőt vett egyszer, kétszer, majd sietve lemerült a vízfenékre a kővel. Elengedte a követ és számolni kezdett. Megragadta a lyuk szélét, s vállával tuszakolva, lábával rúgva a testét előre, behúzta magát.

Nemsokára teljesen bent volt: egy szűk sziklajáratban, melyet sárgásszürke víz töltött ki. A víz felnyomta a járat éles, durva te-

tejére. A kezével húzta – gyorsan, gyorsan –, a lábával tolta magát előre. A feje nekikopant valaminek, az éles fájdalomtól megszédült. Ötven, ötvenegy, ötvenkettő... Semmi fény nem volt, s mintha a víz a sziklahegy súlyával nyomta volna. Hetvenegy, hetvenkettő... Nem erőlködött a tüdeje; könnyű volt, mint egy felfújott lufi, a feje viszont lüktetett.

Folyamatosan nekinyomódott a járat nyálkás és érdes tetejének. Megint eszébe jutottak a polipok, és hogy talán az alagút tele van hínárral, amibe belegabalyodhat. A pániktól szinte rángatózva rúgta magát előre, fejét behúzza úszott tovább. A keze és a lába most szabadon mozgott, akár a nyílt vízben. Biztos kiszélesedett a járat. Megrémült, hogy talán gyorsan úszik és az újra összeszűkülő járatba üti majd a fejét.

Száz, százegy... A víz derengeni kezdett. A győzelem közel volt, a tüdeje szorított. Még néhány csapás és kint lesz. Vadul számolt. Száztizenötnél járt, majd jóval később, újra száztizenöt. A víz tiszta smaragdzöld volt körülötte. A feje fölött egy repedést látott felszaladni a sziklatestben. A napfény hatolt át rajta, amely megvilágította a sötét járat belsejét, egy üres kagylóvázat, és előtte a nagy feketeséget.

Képességei határán volt. Fölnézett a repedésen, mintha az nem vízzel, hanem levegővel volna tele, mintha odatapasztotta volna a száját, hogy levegőt vegyen. Száztizenöt – hallotta, ahogy mondja magában, pedig már nagyon rég mondta. Tovább kell mennie a sötétben, előre, különben megfullad. A feje majd szét pattant, a tüdeje majd szétroppant. Száztizenöt, száztizenöt, üvöltötte magában, és vakon, erőtlenül kapaszkodott a kiszögellésekbe, húzta magát előre, hátrahagyva a napsütötte sávot. Úgy érezte, haldoklik, nincs már egészen magánál. A kudarc és az öntudatlanság között vergődött a sötétségben. A fejében iszonyatos erővel, robbanásra készen lüktetett a fájdalom, mire egy zöld fénynyaláb szakította fel a sötétséget. Kezével előre tapogatózott, de nem talált semmit. Lábával rúgkapálta magát előre, ki a nyílt vízbe. Felhajtotta magát a felszínre, és az arcát az ég felé fordította. Úgy kapkodta a levegőt, akár

egy hal. Érezte, hogy elsüllyed és megfullad, hogy nem képes már megtenni a sziklához vezető néhány métert. Aztán csak kikapaszkodott és húzta, vont fel magát. Lehasalt, lihegett. Nem látott mást, csak a vér vörös sötétjét. Biztosan bevérzett a szeme, gondolta, tele van vérrel. Letépte a bűvárszemüveget, vér fröccsent a tengerbe. Folyt az orrából a vér, bele a szemüvegbe.

Kimert a markában egy kis vizet a hús, sós tengerből, hogy megmossa az arcát. Már nem tudta, vajon a tenger vagy a vér ízét érzi. Amikor a szíve lecsillapodott és a szeme kitisztult, felállt. Látta a nagyfiúkat jó fél mérfölddel odébb, ahogy játszanak és ugrálnak, de nem érdekelték őt. Nem akart semmit, csak hazajutni és lefeküdni.

Nemsokára kiúszott a partra, aztán lassan fölkapaszzkodott a villához vezető útra. Bevágódott az ágyba és elaludt. Az út felől érkező léptekre ébredt. Jerry kisietett a mosdóba, nehogy az anyja meglássa a vérfoltos, könnyáztatta arcát. Amint kifordult a mosdóból, épp az ajtón belépő anyjába ütközött, aki csillogó szemmel mosolygott. „Jó volt a reggeled?” – kérdezte, s egy pillanatra meleg, barna vállára döntötte a fejét.

„Igen, köszönöm” – válaszolta Jerry.

„Egy kicsit sápadtnak tűnsz.” Majd némi szigorúsággal, aggódva hozzátette: „Mi történt a fejeddel?”

„Semmi, csak beütöttem” – mondta Jerry.

Az anyja méregetni kezdte. Jerry megfeszült, a szeme elhomályosult. Az anyja aggódott, de azt mondta magának: „Ugyan már! Hisz mi történhet vele! Úgy úszik, mint egy hal.”

Leültek ebédelni.

„Anyu” – kezdte Jerry –, „két percig, akár háromig is a víz alatt tudok maradni” – tört ki belőle.

„Csakugyan, édesem?” – válaszolt az anyja. „Nos, én azért nem esnék túlzásokba. Mára talán elég is volt az úszásból.”

Akár csatába is szállt volna a fiával, de Jerry föladata. Többé már nem volt értelme az öbölbe menni.

GERŐCS Péter fordítása